

დანიელის წიგნი — ას მეცხრამეტე ნომერი

ისტორიული ნიშნულების წინასწარმეტყველური მნიშვნელობა:
უკანასკნელი დღეების გაგება ბიბლიური სიმბოლიზმის მეშვეობით

Jeff Pippenger

2024-03-06

ას ორმოცდაოთხი ათასი წარმოდგენილნი არიან, როგორც ისინი, ვინც განიწმინდნენ ალთქმის მაცნის მიერ, ხოლო დიდი სიმრავლე წარმოდგენილია მოწამეობის თეთრი სამოსით. უკანასკნელი დღეების ორი წმინდა პერიოდის პირველი განსაზღვრავს იმ მაცნის საქმეს, რომელიც ამზადებს გზას ალთქმის მაცნისათვის, ხოლო მეორე პერიოდი წარმოადგენს ელიას საქმეს. პირველი პერიოდი წარმოადგენს ლაოდიკიური ადვენტიზმის ცოცხალთა საგამომძიებლო სამსჯავროს, ხოლო მეორე პერიოდი წარმოადგენს თანამედროვე რომის აღმასრულებელ სამსჯავროს.

ბოლო დღეებში ქალაქებიდან გაქცევის „ნიშანი“ ლაოდიკიური ადვენტიზმის მიერ არასწორად იქნა გაგებული. და უაიტი გვამცნობს, რომ იერუსალიმის განადგურება ახ. წ. 66-დან 70 წლამდე წარმოადგენს ბოლო დღეებში ღვთის ხალხისთვის გამაფრთხილებელი ნიშნის ილუსტრაციას.

„დრო შორს აღარ არის, როცა, ადრეული მოწაფეების მსგავსად, იძულებულნი ვიქნებით, თავშესაფარი ვეძებოთ უკაცრიელ და განმარტოებულ ადგილებში. როგორც რომის ლაშქართა მიერ იერუსალიმის ალყა იყო იუდეაში მცხოვრები ქრისტიანებისთვის გაქცევის ნიშანი, ასევე ჩვენს ერში პაპური შაბათის აღმასრულებელი დადგენილებით ძალაუფლების ხელში აღება ჩვენთვის გაფრთხილება იქნება. მაშინ დადგება დრო, დავტოვოთ დიდი ქალაქები, რათა მოვემზადოთ მცირე ქალაქების დატოვებისთვისაც და განმარტოებული საცხოვრებლებისკენ წავიდეთ მთებს შორის მდებარე განმარტოებულ ადგილებში.“
Testimonies, ტომი 5, 464.

იერუსალიმის ალყა, რომელიც გაქცევის ნიშანი იყო, იყო პირველი ალყა, მოტანილი კესტიუსის მიერ. ამიტომ კესტიუსი წარმოადგენდა საფრთხეს, რომელიც დროებით იქნა მოხსნილი, რადგან მას შემდეგ, რაც მან ალყა შემოარტყა, იგი შემდეგ იდუმალებით უკან დაიხია, და ისტორიკოსებს ვერასოდეს შეძლებიათ დაედგინათ, რა იყო ამის გაკეთების მისი ლოგიკა.

„მას შემდეგ, რაც კესტიუსის მეთაურობით რომაელებმა ქალაქი ალყაში მოაქციეს, მათ მოულოდნელად მიატოვეს ალყა მაშინ, როდესაც ყველაფერი ხელსაყრელი ჩანდა დაუყოვნებელი იერიშისთვის.“ დიადი ბრძოლა, 31.

1880-იანი და 1890-იანი წლების განმავლობაში ნიუ-ჰემფშირის სენატორმა ჰენრი უ. ბლერმა კონგრესში წარადგინა კანონპროექტების მთელი რიგი, რათა კვირა ეროვნული დასვენების დღედ განესაზღვრა. ამ კანონპროექტებს ჩვეულებრივ „ბლერის საკვირაო კანონპროექტებად“ მოიხსენიებდნენ. სენატორი ბლერი კვირის როგორც დასვენებისა

და რელიგიური აღსრულების დღის დაცვის მტკიცე დამცველი იყო. მას სჯეროდა, რომ დასვენების ერთგვაროვანი დღე ამერიკულ საზოგადოებაზე დადებით ზნეობრივ და სოციალურ გავლენას მოახდენდა. ღმერთმა მისმა ძალისხმევამ გარკვეული მხარდაჭერა მოიპოვა, განსაკუთრებით რელიგიური ჯგუფების მხრიდან, მას წინააღმდეგობაც შეხვდა, მათ შორის ეკლესიისა და სახელმწიფოს გამიჯვნის შესახებ შემფოთებაც.

ეს იყო კვირადღის კანონმდებლობის გატარების პირველი მცდელობა იმ მიწიერი მხედის ისტორიაში, რომელსაც განზრახული ჰქონდა, რომ დრაკონივით ელაპარაკა, როდესაც საბოლოოდ კვირადღის კანონს მიიღებდა. სწორედ ბლერის კანონპროექტების ეს სერია იყო, რომელსაც ა. ტ. ჯონსი, 1888 წლის გენერალური კონფერენციის სესიის ერთ-ერთი მაცნე, კონგრესის დარბაზებში შევიდა და ასე მჭევრმეტყველურად დაუპირისპირდა. რამდენიმე მცდელობის შემდეგ სენატორმა ბლერმა დაკარგა იმპულსი ეროვნული დასვენების დღის (კვირადღის) გატარებისათვის. ამ ისტორიასთან უშუალო კავშირში, და ეროვნული დასვენების დღის (კვირადღის) მნიშვნელობებთან დაკავშირებით, ელენ უაითის რჩევათა ისტორიული ჩანაწერი შეიძლება გადაიხედოს.

მისი კვირა დღის კანონის შესახებ გაფრთხილებების მიმოხილვაში აღმოჩენილი ის, რაც არის, სერიოზულია და ფართოდ არასწორად არის გაგებული ლაოდიკიურ ადვენტიზმში. ქალაქებიდან გამოსვლის აუცილებლობის კონტექსტში, რომლის შესახებაც იგი ახლახან მოხსენიებულ მონაკვეთში წერდა, „მაშინ დადგება დიდი ქალაქების დატოვების დრო, მცირე ქალაქების დატოვებისთვის მოსამზადებლად, რათა განმარტოებულ ადგილებში, მთებს შორის მდებარე განმარტოებულ სახლებში გადავიდეთ.“ იგი არაერთხელ ასწავლიდა, რომ ღვთის ხალხს სოფლად უნდა ეცხოვრა, მაგრამ მისმა რჩევებმა ამ საკითხზე — სოფლად ცხოვრების შესახებ 1888 წლამდე — ქალაქების დატოვების თაობაზე მის მითითებას ის კონტექსტი მისცა, რომ უახლოეს მომავალში ღვთის ხალხს ქალაქების დატოვება დასჭირდებოდა. 1888 წლის შემდეგ, სოფლად ცხოვრების შესახებ მის წერილობით მითითებებში, იგი არასოდეს გადაუხვევია იმ რჩევას, რომ ჩვენ უკვე უნდა ვიყოთ ქალაქებიდან გამოსულნი.

ისტორიაში გამოჩენილი ბლერის ეროვნული დასვენების დღის კანონპროექტები იყო ქალაქების დატოვების „ნიშანი“, და თუმცა ბლერის კანონპროექტებმა დაკარგეს ამ საქმის აღსასრულებლად აუცილებელი იმპულსი და ისტორიის სიბნელეში გაუჩინარდნენ, გაქცევის „ნიშანი“ უკვე მიცემული იყო. იგი მიცემული იყო პირველი ალყის ისტორიულ გზანიშნულზე, რომელიც კესტიუსის მიერ იყო მოტანილი. მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონი წარმოდგენილია ტიტუსის ალყით, და თუ რომელიმე ლაოდიკიელი ადვენტიტი ამ ალყის დადგომისას ჯერ კიდევ ქალაქებში იქნება, იგი ბოროტებთან ერთად დაიღუპება.

ბოლო დღეებში არის ორი წინასწარმეტყველური პერიოდი. ისინი განყოფილია მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონით. პირველი პერიოდი არის ცოცხალთა საგამომძიებლო სამსჯავრო ლაოდიკიურ ადვენტიზმში, ხოლო მეორე პერიოდი არის რომის მეძავის აღმასრულებელი სამსჯავრო. ეს ორი პერიოდი მრავალგზის არის ილუსტრირებული, რადგან სწორედ ამ ორ პერიოდში სრულდება ათი ქალწულის

იგავი სიტყვასიტყვით, როგორც ეს მილერიტულ ისტორიაში მოხდა. იგავში დაყოვნების დრო არის აბაკუმის მეორე თავის დაყოვნების დრო; ამიტომ, ეს ორი პერიოდი, რომელთაც ჩვენ განვიხილავთ, აბაკუმის მეორე თავითაც იყო ილუსტრირებული. ათი ქალწულის იგავი და აბაკუმის მეორე თავი მილერიტულ ისტორიაში სიტყვასიტყვით შესრულდა, და როდესაც ისინი შესრულდა, ეზეკიელის მეთორმეტე თავის ოცდაერთიდან ოცდარვე მუხლებიც ასევე შესრულდა.

ეზეკიელის მეთორმეტე თავის უკანასკნელი რვა მუხლი მიუთითებს ჟამზე, როდესაც აღსრულდება „ყოველი ხილვის შედეგი“, იმ დროს, როცა ღმერთი თავის ხილებს „აღარ გადაუვადებს“. ისტორიის ის ორი პერიოდი, რომლებიც ასე ხშირად მეორდება და რომლებიც განსაზღვრავს ცოცხალთა საგამომძიებლო სამსჯავროს ლაოდიკიელ ადვენტიზმში და ტვიროს მეძავის აღმასრულებელ სამსჯავროს, არის ის წინასწარმეტყველური პერიოდი, როდესაც ბიბლიის ყოველი ხილვა აღწევს თავის სრულყოფილ და საბოლოო აღსრულებას. იმ პერიოდში დამტკიცდებიან ას ორმოცდაოთხი ათასი, და ისინი წარმოადგენენ იმ კლასს, რომელიც არ კვდება და ცოცხლობს ქრისტეს დაბრუნებამდე. ლუკას ოცდამეერთე თავში ქრისტე მიუთითებს „ნიშანზე“, რომელიც აჩვენებს, როდის დადგა ის თაობა.

ორი ისტორიის განმავლობაში, რომლებიც გაქცევის „ნიშნით“ არის წარმოდგენილი, როგორც ქრისტემ წარუდგინა გაუდაბურების სიბილწესთან კავშირში, აღნიშნულია ორი პერიოდი; და მათ დასაწყისსა და დასასრულს დასაწყისში ერთი „ნიშანი“ და დასასრულში „ნიშნები“ ახლავს. „ნიშანი“, რომელიც ქრისტემ დაასახელა, როგორც იმ უკანასკნელი თაობის წარმომდგენი, რომელიც იცოცხლებდა მანამდე, ვიდრე იგი ღრუბლებში მოვიდოდა, არის მტკიცებულება იმისა, რომ ახლა ჩვენ დედამიწის ისტორიის უკანასკნელ თაობაში ვიმყოფებით.

ლუკას ოცდამეერთე თავში იესო მიუთითებს ისტორიაზე — პირდაპირი იერუსალიმის სამწელიწად-ნახევრიანი გათელვიდან და მისი განადგურებიდან, 66 წლიდან 70 წლამდე, ვიდრე სულიერი იერუსალიმის სამწელიწად-ნახევრიანი გათელვის დასასრულამდე, რომელიც დაიწყო 538 წელს და დასრულდა 1798 წელს.

და როცა იხილავთ იერუსალიმს ლაშქრებით გარშემორტყმულს, მაშინ იცოდეთ, რომ მოახლოებულია მისი გაპარტახება. მაშინ იუდეაში მყოფნი მთებს შეეფარონ; ხოლო მის შუაგულში მყოფნი გამოვიდნენ; და სოფლებში მყოფნი ნუ შევლენ მასში. რადგან ეს არის შურისგების დღეები, რათა აღსრულდეს ყოველივე, რაც დაწერილია. მაგრამ ვაი ორსულთ და ძუძუთა მმაწოვართ იმ დღეებში! რადგან იქნება დიდი შევიწროება ამ ქვეყანაში და რისხვა ამ ხალხზე. და ისინი დაეცემიან მახვილის პირით და წაყვანილ იქნებიან ტყვედ ყველა ერში; ხოლო იერუსალიმი გათელილი იქნება წარმართთა მიერ, ვიდრე არ აღსრულდება წარმართთა ჟამები. ლუკა 21:20–24.

იერუსალიმის წარმართთა მიერ თელვის „ჟამნი“ მრავლობითშია, რადგან იგი აღნიშნავს როგორც სიტყვასიტყვითი იერუსალიმის თელვას, რომელიც დასრულდა 70 წელს, ისე სულიერი იერუსალიმის თელვას, რომელიც დასრულდა 1798 წელს. წარმართნი წარმოადგენენ როგორც წარმართობას, ისე პაპიზმს, და სწორედ ეს ორი

ძალაა იმ ხილვის საგანი, რომელზედაც დანიელის მერვე თავში შეკითხვა დაისმის: „როდემდე?“

მაშინ მოვისმინე, რომ ერთი წმინდანი ლაპარაკობდა; და სხვა წმიდანმა უთხრა იმ ერთ წმიდანს, რომელიც ლაპარაკობდა: რამდენ ხანს გაგრძელდება ხილვა ყოველდღიური მსხვერპლის, და გამაპარტახებელი ცოდვის შესახებ, რომ საწმიდარიცა და მხედრობაც ფეხქვეშ იქნეს გათელილი? დანიელი 8:13.

ლუკას ოცდამეერთე თავში მოხსენიებული „წარმართთა ჟამნი“ გულისხმობს ღვთის შურისგების ორათას ხუთას ოცწლიან პერიოდს ჩრდილოეთის სამეფოზე, რომელიც დაიწყო ძვ. წ. 723 წელს და დასრულდა 1798 წელს. 538 წელი აღნიშნავს იმ დროს, როდესაც ცოდვის კაცი დადგა წმიდა ადგილზე და გამოაცხადა, რომ იგი ღმერთი იყო; ამით ეს პერიოდი გაიყო ორ თანაბარ, ათას ორას სამოცწლიან მონაკვეთად. მეორე ათას ორას სამოცწლიანი პერიოდი არის იგივე ისტორია, რომლის დასასრულიც აღინიშნება ლუკას ოცდამეერთე თავის ოცდამეოთხე მუხლში, როდესაც აღსრულდა „წარმართთა ჟამნი“. იმ ისტორიულ თხრობაში, რომელსაც იესო თავის მოწაფეებს განუსაზღვრავს, ოცდამეოთხე მუხლი მოწაფეებისთვის მიცემულ მოწმობას მიჰყავს „აღსასრულის ჟამამდე“ 1798 წელს. იქიდან იესო იწყებს იმ „ნიშანთა“ წარმოჩენას, რომლებიც მილერიტულ მოძრაობასთან არის დაკავშირებული.

და იქნება ნიშნები მზეში, მთვარეში და ვარსკვლავებში; და დედამიწაზე—ხალხთა შევიწროება და საგონებელში ჩავარდნა; ზღვა და ტალღები ახმაურდებიან; ადამიანებს გული შეუღონდებათ შიშისგან და იმათ მოლოდინით, რაც ქვეყნიერებას მოელის, რადგან ზეცის ძალები შეირყევიან. და მაშინ იხილავენ კაცის ძეს, ღრუბლით მომავალს ძალითა და დიდი დიდებით. ხოლო როცა ეს დაიწყება, აღიმართეთ და თავები აღაჰყარით, რადგან თქვენი გამოსყიდვა მოახლოებულია. ლუკა 21:25–28.

იესო აცხადებს, რომ „იქნება ნიშნები“, და იგი მათ ასახელებს, როგორც ნიშნებს მზეში და მთვარეში, და ვარსკვლავებში, ხალხთა გასაჭირს, ზეცის ძალთა შერყევას, და შემდეგ კაცის ძე მოდის ღრუბელში. ყველა ეს „ნიშანი“ აღსრულდა მილერიტულ ისტორიაში.

წინასწარმეტყველება არა მხოლოდ წინასწარ აუწყებს ქრისტეს მოსვლის ხასიათსა და მიზანს, არამედ წარმოადგენს ნიშნებს, რომელთა საშუალებითაც ადამიანებმა უნდა იცოდნენ, როდის არის იგი ახლოს. იესომ თქვა: „იქნება ნიშნები მზეში, მთვარეში და ვარსკვლავებში.“ ლუკა 21:25. „მზე დაბნელდება, და მთვარე აღარ გამოსცემს თავის ნათელს, და ვარსკვლავები ციდან ჩამოცვივდებიან, და ცათა ძალები შეირყევიან. და მაშინ იხილავენ კაცის ძეს, მომავალს ღრუბლებში დიდი ძალითა და დიდებით.“ მარკოზი 13:24–26. გამოცხადების მხილველი ასე აღწერს იმ ნიშნებიდან პირველს, რომლებიც უნდა უსწრებდეს მეორედ მოსვლას: „იყო დიდი მიწისძვრა; და მზე გაშავდა, როგორც ჯვალთა თმისა, და მთვარე გახდა როგორც სისხლი.“ გამოცხადება 6:12.

„ეს ნიშნები დამოწმდა მეცხრამეტე საუკუნის გახსნამდე. ამ წინასწარმეტყველების აღსრულებისას 1755 წელს მოხდა ყველაზე საშინელი მიწისძვრა, რომელიც ოდესმე

აღრიცხულა....“

„ოცდახუთი წლის შემდეგ გამოჩნდა წინასწარმეტყველებაში მოხსენიებული მომდევნო ნიშანი — მზისა და მთვარის დაბნელება. რაც ამას კიდევ უფრო საყურადღებოს ხდიდა, იყო ის ფაქტი, რომ მისი აღსრულების დრო განსაზღვრულად იყო მითითებული. მაცხოვრის საუბარში თავის მოწაფეებთან ზეთისხილის მთაზე, მას შემდეგ, რაც მან ეკლესიისთვის განსაცდელთა ხანგრძლივი პერიოდი — პაპობრივი დევნის 1260 წელი, რომლის შესახებაც აღუთქვა, რომ გასაჭირი შემოკლდებოდა — აღწერა, მან ასე მოიხსენია ზოგიერთი მოვლენა, რომელიც მის მოსვლას უნდა წინ უსწრებდეს, და დაადგინა დრო, როდესაც მათგან პირველი უნდა ხილულიყო: „იმ დღეებში, იმ გასაჭირის შემდეგ, მზე დაბნელდება და მთვარე აღარ გამოსცემს თავის ნათელს.“ მარკ. 13:24. 1260 დღე, ანუ წელიწადი, დასრულდა 1798 წელს. მეოთხედი საუკუნით ადრე დევნა თითქმის სრულიად შეწყდა. ამ დევნის შემდეგ, ქრისტეს სიტყვების თანახმად, მზე უნდა დაბნელდებოდა. 1780 წლის 19 მაისს ეს წინასწარმეტყველება აღსრულდა....“

„ქრისტემ თავის ხალხს უბრძანა, ედარაჯათ მისი მოსვლის ნიშნებისთვის და გაეხარათ, როდესაც იხილავდნენ თავიანთი მომავალი მეფის ნიშნებს. „როდესაც ეს ამბები დაიწყებს ახდენას,“ თქვა მან, „მაშინ ზევით აიხედეთ და ასწიეთ თავები, რადგან თქვენი გამოსყიდვა ახლოვდება.“ მან თავის მიმდევრებს გაზაფხულზე კვირტგამოღებულ ხეებზე მიუთითა და თქვა: „როდესაც ისინი უკვე გამოიღებენ ყლორტს, თქვენ თვითონ ხედავთ და იცით, რომ ზაფხული უკვე ახლოა. ასევე თქვენც, როდესაც დაინახავთ, რომ ეს ხდება, იცოდეთ, რომ ღვთის სასუფეველი ახლოა.“ ლუკა 21:28, 30, 31.“ დიადი ბრძოლა, 304, 306–308.

სამი რომის სამმაგი გამოყენება ცხადყოფს, რომ იერუსალიმის გათელვა წარმართული რომის მიერ და შემდეგ პაპური რომის მიერ, ხოლო თანამედროვე რომის მიერ საწმიდრისა და მხედრობის გათელვა, წარმოდგენილი იყო ან ათას ორას სამოც დღიან პერიოდად (წარმართული რომი), ან ათას ორას სამოც წინასწარმეტყველურ წლად (პაპური რომი). სიმბოლური ათას ორას სამოცი დღე (ორმოცდაორი თვე), რომელიც თანამედროვე რომის მიერ ღვთის ერთგული ხალხის დევნის პერიოდს განსაზღვრავს, თითოეულ ამ პერიოდს აქვს ერთი, ერთადერთი „ნიშანი“, რომელიც იმ პერიოდის ერთგულთათვის გაქცევის დროს მიუთითებს. ამ სამი პერიოდიდან ყოველი მთავრდება რამდენიმე „ნიშნის“ გამოვლინებით და არა ერთი, ერთადერთი „ნიშნით“, როგორც ეს პერიოდის დასაწყისშია.

„შუალამესაა, როდესაც ღმერთი თავის ძალას გამოავლენს თავისი ხალხის ხსნისათვის. მზე გამოჩნდება, თავისი ძლიერებით მბრწყინავი. ნიშნები და სასწაულები სწრაფი თანმიმდევრობით მოჰყვება. ბოროტნი შიშითა და გაოცებით შეჰყურებენ ამ ხილვას, ხოლო მართალნი თავიანთი ხსნის ნიშნებს საზეიმო სიხარულით უცქერიან. ბუნებაში ყველაფერი თითქოს თავისი მსვლელობიდან არის გადახვეული. ნაკადულები დინებას შეწყვეტენ. ამოიწვეა ბნელი, მძიმე ღრუბლები და ერთმანეთს შეეჯახებიან. განრისხებულ ცათა შუაგულში არის ერთი ნათელი ადგილი, ენით უთქმელი დიდებისა, საიდანაც ისმის ღვთის ხმა, მრავალი წყლის ხმასავით, რომელიც ამბობს: „აღსრულდა.“ გამოცხადება 16:17.“ დიდი

ბრძოლა, 636.

რომის მეძავზე აღმასრულებელი სამსჯავროს პერიოდი იწყება იმ დროშის აღმართვით, რომელიც მიანიშნებს, რომ ღმერთის სხვა ფარა, რომელიც ჯერ კიდევ ბაბილონშია, უნდა გაიქცეს. ეს პერიოდი მთავრდება „ნიშნებითა და სასწაულებით“. ეს პერიოდი იწყება გამოცხადების მეთვრამეტე თავის „მეორე ხმით“ და მთავრდება ღვთის ხმით. ცხადია, გამოცხადების მეთვრამეტე თავის პირველი და მეორე ხმები ქრისტეს ხმაა. პირველი ხმა ცოცხალი ლაოდიკეელი ადვენტისტური ეკლესიის საგამომძიებლო სამსჯავროს დასაწყისს განსაზღვრავს, ხოლო მეორე ხმა ამ პერიოდის დასასრულს აღნიშნავს, მაგრამ ამასთანავე რომის მეძავზე აღმასრულებელი სამსჯავროს დასაწყისსაც აღნიშნავს.

სრული ისტორია იმ კვირით იმართება, რომელშიც ქრისტემ აღთქმა დაადასტურა, ხოლო მალე მოსასვლელი საკვირაო კანონი შუა სასაზღვრო ნიშნად არის ტიპოლოგიურად წარმოდგენილი, როგორც ჯვარი. ორივე ისტორია ატარებს ალფისა და ომეგის ხელწერას, რადგან თითოეულ ისტორიაში დასაწყისი და დასასრული ღმერთის ხმით არის წარმოდგენილი. ისინი აგრეთვე ჭეშმარიტებას წარმოადგენენ, რადგან შუა სასაზღვრო ნიშანი არის საკვირაო კანონის ამბოხი, ხოლო ებრაული სიტყვა „ჭეშმარიტება“ შედგენილია ებრაული ანბანის პირველი, მეცამეტე და უკანასკნელი ასოებით. გამოცხადების მეთვრამეტე თავის პირველი ხმა არის ქრისტეს ხმა, უკანასკნელი ხმა არის ღმერთის ხმა, ხოლო შუაში არსებული ხმა, რომელიც ასევე ღმერთის ხმაც არის, იმ ადგილსაც აღნიშნავს, სადაც მეცამეტე ასოს ამბოხი წარმოდგენილია მიწის მხეცის მიერ, რომელიც დრაკონივით „ლაპარაკობს“, როგორც ეს გამოცხადების მეცამეტე თავშია წარმოდგენილი.

მოახლოებული კვირადღის კანონის დროს აღმართული დროშა წარმოადგენს ღვთის ერთგულთათვის გაქცევის „ნიშანს“, მაგრამ იგი ასევე მიუთითებს, რომ იმ წინასწარმეტყველური პერიოდის დასაწყისსაც, რომელიც დროშის აღმართვით სრულდება, ასევე უნდა ჰქონდეს „ნიშანი“. ეს „ნიშანი“ არის ის, რასაც იესო განსაზღვრავს მტკიცებულებად იმისა, რომ დედამიწის უკანასკნელი თაობა უკვე დამდგარია. ლუკას ოცდამეერთე თავში მოწაფეები ეკითხებიან, რას გულისხმობდა ქრისტე, როდესაც მიუთითა, რომ ტაძარი უნდა დანგრეულიყო.

და ჰკითხეს მას: მოძღვარო, როდის იქნება ეს? და რა ნიშანი იქნება, როდესაც ეს უნდა აღსრულდეს? ლუკა 21:7.

შემდეგ იესო იწყებს იმ ისტორიის გამოვლენას, რომელსაც მივყავართ 70-ე წლამდე, როდესაც ტაძარი და ქალაქი უნდა განადგურებულიყო, და აგრძელებს ოცდამეოთხე მუხლამდე, სადაც მიუთითებს, როდის აღსრულდებოდა წარმართთა „ჟამნი“.

და დაეცემიან მახვილის პირით და ტყვედ წაიყვანებიან ყველა ერს შორის; და იერუსალიმი ფეხქვეშ გაითელდება წარმართთა მიერ, ვიდრე აღსრულდებოდეს წარმართთა ჟამნი. ლუკა 21:24.

იდეა, თითქოს ეს მუხლი სიტყვასიტყვით იერუსალიმს გულისხმობდეს, ეფუძნება კათოლიკურ თეოლოგიურ უგუნურებას, რომელსაც ფუტურიზმი ეწოდება; იგი სიმბოლურს სიტყვასიტყვით მიიჩნევს და წინასწარმეტყველებათა აღსრულებას მხოლოდ ქვეყნიერების დასასრულს ათავსებს. ამ მუხლის სწორი გამოყენების წინააღმდეგ მიმართული თავდასხმა სატანის ერთ-ერთი მთავარი თავდასხმა იყო მთელი ახალი აღთქმის კითხვის განმავლობაში. სიტყვასიტყვითი იერუსალიმი შეწყვიტა წინასწარმეტყველური იერუსალიმის სიმბოლოდ ყოფნა ქრისტეს დროს, როდესაც სიტყვასიტყვითმა წინასწარმეტყველებამ სულიერი გამოყენება შეცვალა. ეს გამოცხადება მოციქულ პავლეს მიერ დამყარებული ერთ-ერთი უმთავრესი სწავლება იყო. იერუსალიმის თელვა მიუთითებს პაპისეული სიბნელის ათას ორას სამოც წელზე, 538 წლიდან 1798 წლამდე.

ხოლო ეხო, რომელიც ტაძრის გარეთაა, დატოვე და ნუ გაზომავე მას, რადგან იგი წარმართებს მიეცა; და წმიდა ქალაქს ისინი ფეხქვეშ გათელავენ ორმოცდაორ თვეს. გამოცხადება 11:2.

წინასწარმეტყველებათა იერუსალიმმა ჯვარზე შეწყვიტა არჩეული ქალაქის სიმბოლოდ ყოფნა.

„რამდენნი არიან ისეთნი, რომელთაც მიაჩნიათ, რომ კარგი იქნებოდა ძველი იერუსალიმის მიწაზე სიარული და რომ მათი რწმენა ძლიერ განმტკიცდებოდა მაცხოვრის სიცოცხლისა და სიკვდილის ადგილების მონახულებით! მაგრამ ძველი იერუსალიმი არასოდეს იქნება წმინდა ადგილი, ვიდრე იგი ზეციდან მოვლენილი განმწმედელი ცეცხლით არ განიწმინდება.“ Review and Herald, June 9, 1896.

როცა იესომ ოცდამეოთხე მუხლში მოწაფეები დასასრულის ჟამთან, 1798 წელთან მიიყვანა, შემდეგ მან ისტორიაში პირველი ანგელოზის უწყების შემოსვლით მილერიტული პერიოდი წარმოადგინა.

და იქნება ნიშნები მზეში, მთვარეში და ვარსკვლავებში; ხოლო დედამიწაზე — ხალხთა შეჭირვება და საგონებელში ჩავარდნა; ზღვა და ტალღები ახმაურდებიან; ადამიანებს გულები წაუვით შიშით და იმ მოვლენათა მოლოდინით, რომლებიც მოაწევს ქვეყანას, რადგან შეირყევა ცათა ძალები. და მაშინ იხილავენ ძეს კაცისას, ღრუბლით მომავალს ძალითა და დიდი დიდებით. ხოლო როცა ესენი დაიწყებს ახდენას, აღიმართეთ და აღაპყარით თავები, რადგან მოახლოებულია თქვენი გამოსყიდვა. ლუკა 21:25–28.

ნიშნები, რომლებმაც მილერიტული ისტორია შემოიღეს, აღსრულდა ღვთის სიტყვის უცდომელ ძალასთან სრულ თანხმობაში.

„მზეში, მთვარესა და ვარსკვლავებში ნიშნები აღსრულდა.“ Review and Herald, November 22, 1906.

შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ ლუკას სახარების ოცდამეერთე თავს.

„1848 წლის 16 დეკემბერს უფალმა მომცა ხილვა ცათა ძალთა შემგვის შესახებ. ვიხილე, რომ როდესაც უფალმა თქვა „ცა“, იმ ნიშანთა მოცემისას, რომლებიც

ჩაწერილია მათესთან, მარკოზთან და ლუკასთან, იგი ცას გულისხმობდა; და როდესაც თქვა „მიწა“, მიწას გულისხმობდა. ცის ძალნი არიან მზე, მთვარე და ვარსკვლავები. ისინი ცაში მეუფებენ. მიწის ძალნი არიან ისინი, რომელნიც მიწაზე მეუფებენ. ცის ძალნი ღმერთის ხმით შეიძვრებიან. მაშინ მზე, მთვარე და ვარსკვლავები თავიანთ ადგილთაგან გადაიძვრებიან. ისინი არ განქრებიან, არამედ ღმერთის ხმით შეიძვრებიან.

„მუქი, მძიმე ღრუბლები ამოიწია და ერთმანეთს შეეჯახა. ატმოსფერო გაიხსნა და უკან გადაიგრია; შემდეგ ჩვენ შევძელით ზემოთ შეგვეხედა ორიონის იმ გახსნილ სივრცეში, საიდანაც ღვთის ხმა მოდიოდა. წმიდა ქალაქი იმ გახსნილი სივრცით ჩამოვა ქვემოთ. მე ვიხილე, რომ მიწის ძალები ახლა ირყევა და რომ მოვლენები თანმიმდევრობით ხდება. ომი, და ომის ხმები, მახვილი, შიმშილი და ჟამი პირველად არყევს მიწის ძალებს; შემდეგ ღვთის ხმა შეარყევს მზეს, მთვარესა და ვარსკვლავებს, და ამ დედამიწასაც. მე ვიხილე, რომ ევროპაში ძალთა შერყევა არ არის, როგორც ზოგი ასწავლის, ზეცის ძალთა შერყევა, არამედ განრისხებულ ერთა შერყევა.“ Early Writings, 41.